

mærkning, som jeg i dette Dieblif ikke erindrer, om den ærede Ordfører gjorde. Det er den, at, dersom man som Valgbarhedsbetingelse fordrer, at Vedkommende skal have gjort sin Valgret gjældende, da affærer man derved alle dem, der ere i en Alder fra 25 til 30 Aar, fra at være valgbare, altsaa gjør man derved en Indskrænkning i Valgbarheden, som Grundloven ikke har. Desuden kan der være Tilfælde, hvor En kan komme til en Commune paa den Tid, da Valglisten ere under Affattelse, og han altsaa ikke kan blive optagen paa dem, og det kan da indtræffe, at et Valg kan blive foretaget netop et Aar efter at han er kommen, uden at han kunnet komme paa Valglisten og have gjort sin Valgret gjældende. Jeg anseer derfor den Redaction, som Udvalgets Fleertal har vedtaget, for at være at foretrække for den, som blev vedtagen ved 2den Behandling.

Thalbitzer: Da det ærede Udvalg ikke har fundet Anledning til at tage Hensyn til de Udtalelser, jeg tillod mig at fremsføre ved Sagens 2den Behandling med Hensyn til et Udtryk i Udkastets § 62, har jeg i Forening med 7 ærede Landstingsmænd, der i denne Sag dele mine Ansuelser, stillet et Endringsforslag til den nævnte Paragraph. Det maa være mig tilladt med et Par Ord at gaae noget tilbage i Tiden, for at forklare Grunden, hvorfor jeg fremdeles saa stærkt holder paa, at der ikke bliver tillagt de Fattiges Kasse anden Indtægt end frivillige Bidrag. Aarsagen til, at Lovforslaget om de Fattiges Kasse i sin Tid indbragtes i Rigsdagen, var den, at man vilde opfriske meget gamle Bestemmelser. Naar vi see hen til den ældre Fattigløvgivning, ville vi see, at der var en streng Afsondring mellem det tvungne og det frie Fattigvæsen. Saaledes omtales der f. Ex. i Reglementet af 1803 udtrykkelig, at Præsten skal ved Høstprædikenen opfordre Menigheden til at erindre den Besiguelse, de have faaet paa Marken, ved at give Klækkeligt til de Fattige. Disse Bestemmelser ere imidlertid ved en uheldig Misforstaaelse eller, om jeg saa maa sige, ved Fattigbestyrelsernes Graadighed i Tidernes Løb blevne eluderede, saa at, som bekjendt, inden de Fattiges

Kasse blev etableret, alle Bidrag gik til det tvungne Fattigvæsen, og at f. Ex. ogsaa, hvad der kom ind i Kirken som Tavlepenge, ikke kom de Fattige tilgode, men Yderne af Fattigskatten. Derfor var det, at Høstpengene og alle Bidrag ved høitidelige Leiligheder til Slutningen vare sunkne ned til Enestefillinger eller endog til Halvfillinger, fordi disse Bidrag kun lettede Byrden for Skatteyderne, men ikke kom de Fattige tilgode. Dette var Grunden til, at Flere, der havde med det communale Fattigvæsen at bestille, og navnlig Geistlige, gjorde sig Umage for at faae det gamle Forhold indført igjen, saa at det frie Fattigvæsen blev aldeles adskilt fra det tvungne; det skulde saaledes ikke alene have sin egen Bestyrelse, men man forbrede ogsaa, at det frie Fattigvæsen skulde have sine særlige Indtægter og Udgifter, saa at det slet ikke blev blandet med det tvungne Fattigvæsen. Derfor holdt man ogsaa fast paa, at blot frivillige Bidrag skulde modtages, saaledes som det er bestemt i Loven af 8de Mars 1836, og at ikke noget Slags paabudt eller tvunget Bidrag maatte komme ind i de Fattiges Kasse, for at ikke det tvungne Fattigvæsen derved skulde faae Anledning til at blive misundeligt paa denne Kasse og requirere Hjælp fra den, som alene var bestemt til at udrede Bidrag til Trængende, som ikke vare under Fattigvæsenet, og netop derved bidrage til, at de ikke kom under Fattigvæsenet. Det er det store Gode, som denne Kasse bidrager til. Jeg troer, at hvis vi komme ind paa at give den anden Indtægt end frivillige Gaver, vil snart hele det Nyttige og Gavnlige ved den falde bort.

Seer jeg tilbage paa Forhandlingerne i Sæktionen 1855—56 her i Thinget, saa viser det sig, at Landstingsmænd, Regeringen, Alle udtalte, at dette Princip maatte bestemt fastholdes. Med Formandens Tilladelse skal jeg blot oplæse nogle faa og ganske korte Brudstykker af, hvad der blev udtalt i Anledning af denne Kasses Indtægt. Det findes navnlig i Landstingets Forhandlinger for 1855 Sp. 141, hvor under Sagens 1ste Behandling den nuværende ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kredts (Madvig) i Anledning af det Spørgsmaal, om Indtægten skulde indsamles i Tavler eller i Bøger, udtalte sig saaledes: „Det fore-